

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **M. I.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 14. 1. 2026, č. j. 30 A 2/2024-59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2024, č.j. MV-210641-5/SO-2023 (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 11. 8. 2023, č. j. OAM-7962-15/DP-2023 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byla podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žalobcova žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území pro nesplnění podmínky podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce již není zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem. Nositelem oprávnění ke sloučení rodiny byl žalobcův otec, který na území ČR pobýval na základě uděleného povolení k trvalému pobytu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Plzni (dále též „krajský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl. Neshledal důvodnou námitku nesprávného výkladu pojmů *zletilé nezaopatřené dítě* a *soustavná příprava na budoucí povolání*. Zdůraznil, že nezaopatřenost dítěte se posuzuje dle zákona č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní sociální podpoře“). V souladu s právní úpravou obsaženou v zákoně o státní sociální podpoře konstatoval, že pětiměsíční intenzivní studium češtiny na jazykové škole není soustavnou přípravou na budoucí povolání studiem na střední či vysoké škole v tuzemsku, příp. v zahraničí. Uzavřel, že žalobce nenaplnil zákonnou definici nezaopatřeného dítěte soustavně se připravujícího na budoucí povolání. Neshledal ani nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Připustil, že bytí zákon o pobytu cizinců v tomto případě výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost zabírat se přiměřeností rozhodnutí, je třeba respektovat mezinárodní závazky ČR, ze kterých tato povinnost vyplývá. Dle krajského soudu však byla žalobní argumentace ve vztahu k této námitce strohá a *de facto* neobsahovala nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí. Pokud jde o argumentaci, že správní orgány nevzaly v potaz nařízení vlády č. 55/2024 Sb., o nepřijatelnosti žádostí občanů třetích zemí o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podávaných na zastupitelských úřadech (dále jen „nařízení vlády č. 55/2024 Sb.“), uvedl, že to nabylo účinnosti až dne 1. 4. 2024, zatímco napadené rozhodnutí je datováno dne 12. 2. 2024 a žaloba byla podána dne 14. 3. 2024. Dodal však že v § 2 nařízení je v odst. 1 písm. c) uvedeno, že § 1 se nevztahuje na žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Uzavřel, že nařízení vlády č. 55/2024 Sb. není koncipováno tak, že jakákoliv žádost je nepřijatelná.

III.

[3] Proti shora označenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítal, že napadený rozsudek i napadené rozhodnutí spočívají na nesprávném a restriktivním výkladu pojmů *nezaopatřenost* a *soustavná příprava na budoucí povolání* podle § 42a odst. 1 písm. b) a § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 11 až 15 zákona o státní sociální podpoře, který nezohledňuje smysl a účel aplikovaných ustanovení a požadavek na výklad právních předpisů. Striktně formalistický jazykový výklad příslušných pojmů nezohledňuje požadavky kladené na výklad právních norem. Dále správní orgány dovodily, že stěžovatel hodlá na území ČR pracovat, nikoliv se soustavně připravovat na budoucí povolání, tudíž nesplňuje podmínku nezaopatřenosti. Zmíněný nesprávný výklad měl za následek nesprávný a nedostatečně odůvodněný závěr, že stěžovatel nesplnil podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Byl přesvědčen, že z průběhu správního řízení vyplynul jeho jednoznačný úmysl a záměr dokončit studium na vysoké škole v zahraničí a trvale pobývat v ČR se svým otcem, případně i matkou a sestrou. Současně se na území ČR soustavně připravuje na budoucí povolání intenzivním kurzem českého jazyka. Krajský soud obdobně jako správní orgány s poměrně strohým odůvodněním setrval na striktním formalistickém jazykovém výkladu příslušných pojmů.

pokračování

[4] Dále namítal, že správní orgány i krajský soud nedostatečně posoudily přiměřenost dopadu zamítnutí žádosti do jeho základního práva na respektování soukromého a rodinného života zaručeného čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Zejména nezohlednily absenci alternativních možností vyřízení pobytového oprávnění na území ČR vyplývající z jeho státní příslušnosti a bagatelizovaly důsledky zamítnutí žádosti stěžovatele na vedení soukromého a rodinného života s rodinnými příslušníky. Poukázal na to, že ačkoliv zákon o pobytu cizinců v tomto případě nestanoví správním orgánům povinnost posuzovat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, tato povinnost jim plyne z mezinárodních závazků. V jeho případě vyplývala možnost zásahu do jeho práva na respektování soukromého a rodinného z okolností věci, ze spisu, platné právní úpravy a všeobecně známých skutečností. Nesouhlasil se závěry soudu, v nichž mu vytkl nedostatek konkrétních tvrzení k jeho soukromému a rodinnému životu spolu s tím, že se svojí rodinou nesdílel domácnost od 14 let. Byl přesvědčen, že v řízení nebyl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za nesprávný považoval též závěr krajského soudu, dle něhož správní orgány nemohly vzít v potaz nařízení vlády č. 55/2024 Sb., neboť nabylo účinnosti teprve dne 1. 4. 2024. Uvedené nařízení navazuje na dřívější, obsahově obdobné, nařízení vlády č. 200/2022 Sb. platné a účinné v době rozhodování správních orgánů. V jeho případě nejde jen o to, že nemůže požádat o jiné pobytové oprávnění než to za účelem společného soužití rodiny, ale též o to, že po podání žádosti došlo rovněž k novelizaci § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a vypuštění *zletilého nezaopatřeného dítěte*. Stěžovatel tak ke dni vydání napadeného rozhodnutí neměl žádnou alternativní možnost vyřízení pobytového oprávnění na území ČR.

[5] Stěžovatel rovněž považoval napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť se nedostatečně vypořádává s odvolacími námitkami. Není z něj seznatelné, zda žalovaná přihlédla k doplnění odvolání, jelikož v odůvodnění pouze převzala závěry prvostupňového rozhodnutí. Krajský soud pak uvedené pochybení aproboval, čímž svůj rozsudek taktéž zatížil vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

[6] S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti

IV.

[7] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a plně přitom odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a rozsudek krajského soudu. Závěry krajského soudu považovala za řádně a přezkoumatelně odůvodněné. Navrhla zamítnutí kasační stížnosti jako nedůvodné.

V.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní

zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešení právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[9] Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu dosud neposkytuje ucelenou odpověď k posouzení nezaopatřenosti dítěte ve vztahu ke studiu jazykového kurzu na jazykové škole. Kasační stížnost je proto přijatelná. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost však není důvodná.

[11] Má-li být soudní rozhodnutí či správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav byl vzat za rozhodný, jak bylo uváženo o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem bylo postupováno při posuzování rozhodných skutečností, proč byly považovány právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů byla považována pro věc zásadní argumentace účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1995, sp. zn. III. ÚS 84/94, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52 a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-75). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[12] Napadený rozsudek požadavkům přezkoumatelnosti dostál. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Krajský soud se neomezil na pouhý odkaz na přezkoumávané rozhodnutí žalovaného, nýbrž rozhodné důvody, o které opřel své závěry, sám (byť stručně) popsal. Krajský soud v napadeném rozsudku posoudil (ne)splnění podmínky podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž dospěl k závěru, že stěžovatel již není zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem. Obecně se též zabýval rodinnou situací stěžovatele, přičemž vyhodnotil, že neudělení povolení k dlouhodobému pobytu neznamená zásadní zásah do rodinného života stěžovatele. Ke stejnému závěru dospěly i správní orgány. Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud shledal, že krajský soud vypořádal podstatu žalobní argumentace a napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalovaná i krajský soud důkladně posoudily povahu žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území.

[13] Podle Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav zjištěn dostatečně, má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo

pokračování

nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů na požadavky správních rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25). Žalovaný dostatečně a řádně zdůvodnil, proč stěžovatele nepovažoval za nezaopatřené zletilé dítě a proč nelze studium češtiny na jazykové škole považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání (viz strany 4 až 6 napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že v odvolání netvořil vlastní nové závěry, jimiž by vyslovil totéž, co správní orgán I. stupně, nečiní napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

[14] Podle § 46 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, pro povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nebo za účelem vědeckého výzkumu platí obdobně odstavec 1 věta druhá a § 55, § 56 odst. 1 písm. a) až c), e), g), h), l) a m), § 56 odst. 2 písm. a) a § 62 odst. 1 vztahující se na dlouhodobé vízum.

[15] Podle § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců, dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže cizinec nesplňuje některou z podmínek pro udělení víza.

[16] Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 6. 2023, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.

[17] Podle § 178a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, nezaopatřenost dítěte se posuzuje podle zákona o státní sociální podpoře. Pro účely tohoto zákona se nezaopatřeným dítětem rozumí rovněž cizinec nejdéle do 26 let věku, který nepřetržitě studuje na střední nebo vysoké škole v cizině a Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy nevydalo rozhodnutí o tom, že toto studium je postaveno na roveň studia na středních nebo vysokých školách v České republice.

[18] Podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře se za nezaopatřené dítě pro účely tohoto zákona považuje dítě do skončení povinné školní docházky, a poté, nejdéle však do 26. roku věku, jestliže se soustavně připravuje na budoucí povolání (§ 12 až 15).

[19] Podle § 12 odst. 1 písm. a) zákona o státní sociální podpoře, za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání se považuje studium na středních a vysokých školách v České republice.

[20] Podle § 12 odst. 1 písm. f) téhož zákona, studium v České republice, které je podle § 15 svým rozsahem a obsahem postaveno na roveň studiu na školách uvedených v písmenu a) a uskutečňuje se v jednoletých kurzech cizích jazyků s denní výukou v rozsahu stanoveném prováděcím právním předpisem a uskutečňovaných právníky a fyzickými

osobami pro osoby, které úspěšně vykonaly první maturitní zkoušku nebo absolutorium v konzervatoři v kalendářním roce, ve kterém zahajují toto studium.

[21] V posuzované věci podal stěžovatel dne 9. 1. 2023 na Zastupitelském úřadě v Londýně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, a to jako cizinec, který je zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území. Byl to stěžovatel coby žadatel o příslušné pobytové oprávnění, na kom leželo hlavní břímě tvrzení a důkazů stran toho, že skutečně splňuje vše, co zákon pro přiznání daného povolení vyžaduje – žadatel, který nedovršil dvacátý šestý rok věku, musí prokázat, že je *zletilým nezaopatřeným dítětem* ve smyslu § 42a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. K žádosti připojil potvrzení o studiu k intenzivnímu kurzu češtiny Jazykovou školou AMELIA (AMELIA GROUP s. r. o.) v délce pěti měsíců. Tato jazyková příprava však nesplňuje znaky soustavné přípravy na budoucí povolání, jak správně uzavřel krajský soud v bodech 35 a 36. Již ze samotného slovního spojení – soustavná příprava na budoucí povolání – je jednoznačné, že za ni nemůže být považován pouze několikaměsíční jazykový kurz, jehož absolvováním by se případně mohly pouze zlepšit znalosti stěžovatele v českém jazyce. Musí se jednat o přípravu na budoucí povolání, jak je vymezena shora citovanými právními předpisy. Pětiměsíční kurz češtiny v ČR nelze podřadit pod kritéria vymezená v zákoně o státní sociální podpoře, konkrétně v jeho § 12 až 15 a nelze jej považovat za soustavnou přípravu dítěte na budoucí povolání studiem na střední, či vysoké škole v ČR či studiem postaveným mu na roveň.

[22] K námitce nedostatečně zjištěného skutkového stavu a povinnosti správních orgánů zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti Nejvyšší správní soud uvádí, že uvedená povinnost správních orgánů není bezbřehá. Zákon o pobytu cizinců v tomto případě výslovně neukládá správnímu orgánu povinnost zabývat se možnou nepřiměřeností dopadu vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele. Je však třeba respektovat mezinárodní závazky ČR, ze kterých tato povinnost vyplývá. Z čl. 8 Úmluvy plyne povinnost posoudit možný dopad rozhodnutí do práva na respektování soukromého a rodinného života jednotlivce, pouze pokud dotýčný hájitelným způsobem tvrdí, že existují důvody se domnívat, že dojde k porušení tohoto práva. Je to tedy cizinec, který má úplně a věrohodně tvrdit zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 10. 5. 2021, č. j. 5 Azs 393/2018-36, ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, a v nich citovanou judikaturu). V projednávané věci přitom nelze přehlédnout neúplnost a strohost tvrzení stěžovatele, na které poukázal krajský soud. Stěžovatel tyto závěry přímo nevyvrací, naopak uvádí, že měl být vyslechnut k jejich upřesnění. Nepřiměřený zásah nelze dovodit ani z následků spojených s vycestováním a s ukončením studia češtiny. Případ stěžovatele přitom nelze podřadit ani pod jiné judikaturou dovozené situace nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 5 Azs 320/2019-38, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, a v nich citovanou judikaturu). Nejvyšší správní soud se proto rovněž ztotožňuje s posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí správních orgánů s neudělením dlouhodobého pobytu stěžovateli za účelem společného soužití rodiny. Stěžovatel s rodinou dlouhodobě nepobýval, neboť žil ve Velké Británii (viz bod 20 a 39 napadeného rozsudku), takže společenské a kulturní vazby, navázané na území nemohou být natolik pevné, aby jejich zpretrhání představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života

pokračování

obvykle dosáhne pouze dlouhodobý zákaz pobytu, pokud si cizinec na území vytvořil vazby.

[23] Dále je třeba připomenout, že základním pravidlem rozhodování správních soudů je přezkum rozhodnutí správního orgánu na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Citované pravidlo odráží přezkumný charakter správního soudnictví. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu správní soudy posuzují to, zda správní orgán na základě skutečností, v té době existujících a řádně a v potřebném rozsahu zjištěných, a na základě právního stavu platného v době jeho rozhodování rozhodl po právu. Krajský soud postupoval správně, pokud nepřisvědčil argumentaci nařízeními vlády č. 55/2024 Sb., které v době rozhodování správního orgánu nebylo účinné. Nelze zvažovat ani dřívější, obsahově obdobné, nařízení vlády č. 200/2022 Sb. Z obou nařízení vyplývá, že jednou z výjimek nepřijatelnosti žádosti o udělení oprávnění k pobytu na území České republiky podané na zastupitelském úřadu občanem Ruské federace nebo Běloruské republiky je právě žádost o vydání k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podle § 42a odst. 1 zákona o pobytu cizinců (§ 2 odst. 1 písm. c) nařízení vlády č. 200/2022 Sb. i nařízení vlády č. 55/2024 Sb.). Ze správního spisu plyne, že stěžovatel podal žádost 9. 1. 2023 na Zastupitelském úřadu v Londýně. Tato žádost však nebyla shledána nepřijatelnou z důvodu jejího podání na zastupitelském úřadě, ale byla dne 13. 3. 2023 postoupena správnímu orgánu, který o ní vedl řízení a rozhodnutím z 11. 8. 2023 ji zamítl.

[24] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud důkladně odůvodnil své závěry. S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se v důsledku rozhodnutí ve věci samé stal bezpředmětným, proto o něm soud samostatně nerozhodoval (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 1 Azs 76/2020-37, či ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 57/2019-23).

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2026

David Hipšr

předseda senátu